

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Group work in progress

Exploring ways to build a positive group climate in residential care for 4-15 year old children

Strijbosch, E.L.L.

[Link to publication](#)

Creative Commons License (see <https://creativecommons.org/use-remix/cc-licenses/>):

Other

Citation for published version (APA):

Strijbosch, E. L. L. (2018). *Group work in progress: Exploring ways to build a positive group climate in residential care for 4-15 year old children.*

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

A

Appendices

Nederlandse samenvatting

Dankwoord

Curriculum Vitae

Publicaties

NEDERLANDSE SAMENVATTING

Er is veel discussie over de effectiviteit van residentiële (24-uurs) zorg, vooral als het gaat om (jonge) kinderen. Hoewel er een ontwikkeling gaande is om de noodzaak van residentiële zorg te verminderen, worden elk jaar nog steeds duizenden kinderen geplaatst bij jeugdzorginstellingen. Het is van belang om onderzoek te verrichten naar, en daarmee te investeren in de kwaliteit van residentiële jeugdzorg. Lange tijd ging de meeste aandacht uit naar de inzet van effectieve interventies, maar in de afgelopen decennia is de aandacht voor de basisomstandigheden en het 'gewone opvoeden' ook weer toegenomen; evenals hoe het leefklimaat (hierna 'groepsklimaat', in lijn met de Engelse term 'group climate') door jeugdigen zelf wordt ervaren binnen residentiële jeugdzorginstellingen. De term 'groepsklimaat' verwijst in deze dissertatie naar de kwaliteit van de sociale en fysieke omstandigheden met betrekking tot het voorzien in basisvoorwaarden om ruimte te geven aan de psychologische basisbehoeften (verbondenheid, autonomie en competentieontwikkeling) van de kinderen in de groep. Er is toenemende evidentie dat een positief of open groepsklimaat, zoals ervaren door jeugdigen zelf, gerelateerd is aan betere uitkomsten van de zorg. Onderzoek naar residentieel groepsklimaat was echter tot nu toe vooral gericht op de doelgroep van adolescenten.

Het hoofddoel van de huidige dissertatie was om bij te dragen aan de wetenschappelijke en praktijkgerichte kennis met betrekking tot het bouwen aan een positief groepsklimaat in de residentiële zorg voor 4-15 jaar oude kinderen. De subdoelen om dit hoofddoel te bereiken waren: 1) het onderzoeken van de huidige stand van de wetenschap met betrekking tot de uitkomsten van institutionele/residentiële zorg voor jeugdigen in de basisschoolleeftijd en vroege adolescentie, 2) het ontwikkelen van vragenlijsten met betrekking tot het groepsklimaat, geschikt voor jeugdigen tussen 4 en 15 jaar, 3) het onderzoeken van de samenhang tussen hoe kinderen het groepsklimaat ervaren en de therapeutische alliantie met hun mentor, en 4) een verkenning naar aanleiding van de vraag hoe de monitoringsinstrumenten met betrekking tot het groepsklimaat een bijdrage kunnen leveren aan een leer- en verbeterproces in de residentiële jeugdzorg, waarbij de uitkomsten van en ervaringen met het project 'Jij mag er zijn!' worden gedeeld. Dit project was gericht op het ontwikkelen van een Plan-Do-Check-Act cyclus rondom het werken aan een positief groepsklimaat.

In de eerste studie, een multi-level meta-analyse over de uitkomsten van institutionele/residentiële zorg voor kinderen in de basisschoolleeftijd en vroege adolescentie, werden iets betere uitkomsten gevonden ($d = 0.342$) voor kinderen in niet-institutionele reguliere zorg ('care as usual', hierna CAU), die met name bestond uit pleegzorg, in vergelijking met kinderen in institutionele CAU. De laatste categorie

verwijst naar reguliere groepsbehandeling in een leefgroep. Deze uitkomst bevestigt eerder onderzoek waaruit naar voren komt dat een meer stabiele (gezins-)omgeving betere omstandigheden biedt voor een positieve behandeling en ontwikkeling van kinderen. Er werden echter geen significante verschillen in uitkomsten gevonden tussen 'evidence-based' institutionele en niet-institutionele behandeling. Evidence-based treatment (hierna EBT) verwijst naar behandeling die gebaseerd is op gestructureerde en goed omschreven behandelmethoden op basis van empirisch ondersteunde theorieën over de oorzaken van probleemgedrag. Deze laatste uitkomst leidt tot de veronderstelling dat institutionele/residentiële behandeling ook de voorkeur kan hebben, bijvoorbeeld wanneer problemen te ernstig of complex zijn om te behandelen in een pleeggezin of met evidence-based interventies in de thuissituatie.

Studies twee en drie in deze dissertatie beschrijven hoe twee korte instrumenten zijn ontwikkeld om het groepsklimaat te monitoren; het gaat om het Group Climate Instrument for Children (GCIC), respectievelijk voor kinderen van 8 tot 15 jaar en kinderen van 4 tot 8 jaar. In beide studies bevestigde een Confirmatieve Factor Analyse (CFA) dat een model met twee factoren een goede fit had. Het gaat om de schalen positief (open) klimaat en negatief (gesloten) klimaat. Hiermee werd de constructvaliditeit van de instrumenten aangetoond. De betrouwbaarheid van de schalen was voldoende tot goed. Cronbach's alpha voor de positieve klimaatschaal was .91 bij de GCIC 8-15 en .72 bij de GCIC 4-8. Wat betreft de negatieve klimaatschaal was Cronbach's alpha .71 voor beide leeftijdsgroepen. In de valideringsstudie van de GCIC 8-15 werd concurrente validiteit aangetoond aan de hand van een positieve correlatie tussen open klimaat en behandelmotivatie. Deze studies hebben geleid tot valide en betrouwbare instrumenten om bij kinderen in residentiële behandeling na te gaan hoe zij het groepsklimaat ervaren.

De vierde studie in deze dissertatie betrof de relatie tussen het groepsklimaat en de therapeutische alliantie met de mentor, zoals ervaren door kinderen zelf. Hieruit kwam naar voren dat er een stabiliteit was tussen twee meetmomenten (zes maanden tussentijd), wat betreft de beleving van het positief en negatief leefklimaat en de alliantie. Deze stabiliteit was in de leeftijdsgroep van 8 tot 15 jaar sterker dan in de leeftijdsgroep van 4 tot 8 jaar. Ook kwam er, in beide leeftijdsgroepen, binnen de meetmomenten een negatief verband naar voren tussen een positief en negatief klimaat, en een positief verband tussen positief klimaat en alliantie met de mentor. In de leeftijdsgroep 8-15 jaar werden er door jongens hogere scores op positief klimaat gerapporteerd dan door meisjes. Tegen de verwachtingen in, werden er geen effecten over de tijd (twee meetmomenten, met zes maanden tussentijd) gevonden tussen de beleving van groepsklimaat enerzijds en alliantie met de mentor anderzijds.

De laatste studie in deze dissertatie heeft zich gericht op de vraag hoe monitoringsinstrumenten (in dit geval de GCIC 4-8 en 8-15) kunnen helpen om het

groepsklimaat te verbeteren wanneer deze zijn ingebed in de dagelijkse residentiële zorg voor kinderen tussen 4 en 15 jaar oud. Hierbij worden de uitkomsten van en ervaringen met het project 'Jij mag er zijn!' gedeeld. De algemene conclusie van deze studie was dat het monitoren van groepsklimaat waardevol lijkt te zijn. Er werden voorzichtige eerste aanwijzingen gevonden voor een positieve ontwikkeling, aangezien de scores op 'negatief groepsklimaat' significant waren gedaald (dus waren verbeterd) over twee jaar tijd. Het monitoren heeft tevens nieuwe informatie opgeleverd over wat kinderen belangrijk vonden in het groepsklimaat en heeft pedagogisch medewerkers geholpen om zich hiervan meer bewust te worden en blijven. Onderwerpen die kinderen onder andere noemden, waren: reacties van pedagogisch medewerkers op boosheid en agressie, het belang van ondersteuning bieden op de juiste momenten om negatieve incidenten te voorkomen, de mate waarin kinderen en medewerkers zich aan de regels houden, onderling vertrouwen, grootte van de groep, en aandacht voor het doen van leuke dingen. De studie heeft echter nog relatief weinig informatie opgeleverd over de groep 4-8 jarige kinderen. Aan hen hebben we via de vragenlijst geen open vragen gesteld en er was geen significante verbetering te zien in hun scores op het groepsklimaat over twee jaar tijd. Daarnaast blijkt er nog winst te behalen in het proces; onder andere door het verder optimaliseren van de monitoringsinstrumenten en -systemen en het creëren van meer mogelijkheden voor teams om, met elkaar en met de kinderen, te reflecteren over de uitkomsten bij elke meting.

Deze dissertatie heeft ten eerste bijgedragen aan nieuwe inzichten over de 'relevantie' van residentiële zorg voor kinderen binnen het totale systeem van jeugdzorgvoorzieningen. Hoewel een residentiële plaatsing zou moeten worden voorkomen wanneer er een beter alternatief is voor een kind en zijn of haar gezinssysteem, kan residentiële zorg nog steeds voor een bepaalde groep kinderen (bijvoorbeeld wanneer de problematiek te ernstig is om deze in een 'reguliere' opvoedsetting te behandelen) de voorkeur hebben.

We stellen dat residentiële zorg voor kinderen er nog steeds toe doet, en des te meer wanneer er structureel aandacht is voor het (samen) werken aan een positief groepsklimaat, én wanneer het verbonden is met alternatieven die de duur van een plaatsing kunnen verkorten en terugval voorkomen. Het monitoren van het groepsklimaat zoals dit door kinderen wordt ervaren, is mogelijk geworden met de nieuwe vragenlijsten (GCIC 4-8 en GCIC 8-15), die nog verder geoptimaliseerd kunnen worden met behulp van participatief onderzoek samen met kinderen. Verdere aanbevelingen voor de praktijk en toekomstig onderzoek zijn om het monitoringssysteem meer flexibel en 'gepersonaliseerd' te maken, waardoor het naar verwachting nog meer ondersteunend zal zijn voor zowel de professionals als de kinderen. Verder wordt geadviseerd om voor professionals de mogelijkheden uit te breiden om te kunnen blijven leren en reflecteren ten aanzien van het creëren van positieve leefomstandigheden voor de kinderen die zij

begeleiden, o.a. via training en (team)coaching op dit gebied.

Tot slot, met deze dissertatie is geprobeerd een bijdrage te leveren aan 'de weg vooruit' in de residentiële jeugdzorg, dus echt 'group work *in progress*', zoals de titel aangeeft. De slot-aanbeveling is om dit opbouwende perspectief voort te zetten in toekomstige beleidsontwikkelingen, praktijken en onderzoeksprojecten; waarbij elke (grote of kleine) stap vooruit wordt gewaardeerd, net als in de levens van de kinderen om wie het gaat.

DANKWOORD | ACKNOWLEDGEMENTS

Veel mensen lezen in een proefschrift eerst het dankwoord, benieuwd naar het verhaal van de promotiereis en wie daarin een belangrijke rol hebben vervuld. Mijn reis is inderdaad door vele mensen mede mogelijk gemaakt. Ze reisden soms een stuk met me mee, leverden een bijdrage aan de uitkomsten, wezen mij de weg op ingewikkelde kruispunten, en/of hielpen mij om op z'n tijd te pauzeren en bij te tanken.

Mijn promotiereis begon zo'n zes jaar geleden in Breda, toen we net waren gestart met het project 'Jij mag er zijn!'. Op de werkkamer van Mariëtte, tijdens een overleg dat we hadden met Peer en Geert Jan, ontstond het idee dat ik de uitkomsten van dit project ook wetenschappelijk zou kunnen gaan beschrijven als buitenpromovendus verbonden aan de UvA. Achteraf gezien een behoorlijk bepalend moment in mijn leven. Ik heb niet lang gearzeld of ik de uitdaging aan zou gaan, maar wat had ik totaál nog geen idee wat het allemaal zou gaan inhouden!

Van al mijn begeleiders heb ik onderweg vakinhoudelijk en ook persoonlijk veel waardevols geleerd dat ik meeneem de toekomst in. Een heel boekje zou ik erover kunnen schrijven, maar hier is slechts ruimte om enkele dingen te noemen. Geert Jan, ik weet nu zeker dat ik gebaat ben bij een bepaalde vorm van (georganiseerde) chaos, dat houdt de geest soepel! Zwarte kost werd gecombineerd met humor en luchtigheid waar mogelijk, waardoor ik juist weer sneller vooruit kon. Peer, jij hebt mij laten zien hoe onderzoek de praktijk direct kan dienen. Er hoeven geen jaren overheen te gaan om impact te maken, als er maar aandacht is voor de juiste vertaalslag. Onderzoek naar de praktijk vertalen en terug, dat doe jij als een van de besten, en daar kon en *kan* ik nog veel van leren! Inge, jouw rust en scherpe geest hebben mij menig maal geholpen om in mijn redeneringen niet te veel kanten op te gaan. Het was een plezier om met je te sparren, en je hebt mij onder meer bevestigd in m'n gevoel dat schrijven "zeg maar echt mijn ding is". En Mariëtte, mijn jarenlange mentor bij Just, jij reikte me op de juiste momenten nieuwe perspectieven aan en vaak hadden we aan een half woord genoeg. Je hebt me geholpen om te groeien, juist door me de ruimte te geven die ik nodig had. Veel dank aan jullie allemaal, voor jullie begeleiding en jullie volle vertrouwen van begin tot aan het einde van de promotiereis!

Mijn dank gaat ook uit naar Just en zijn bestuurders door de jaren heen. Jullie hebben mij in staat gesteld om, ook tijdens de stormen waar de jeugdhulpsector mee te maken kreeg, het onderzoek voort te zetten en te blijven leren. Ik heb mij hierbij gesteund gevoeld van het begin (Coen) tot aan de laatste loodjes van de promotiereis (Esther en Jos). Dank jullie wel daarvoor, en ik hoop dat het onderzoek en vervolg hierop nog

lange tijd aanknopingspunten zal bieden voor de jeugdhulp en ons gedeelde continue streven naar de weg vooruit!

In het kader van het valideringsonderzoek heb ik behalve met teams van Jutz, ook met andere organisaties mogen samenwerken: Stichting Maashorst (Koraal Groep), Combinatie Jeugd zorg, de Mutsaersstichting, Entrea Lindenhout, en Horizon. Aan de collega's van deze organisaties die op zoek zijn gegaan naar groepen om de vragenlijsten uit te testen: veel dank voor jullie enthousiasme en volharding. Zonder jullie geen valide vragenlijsten, dus geen proefschrift.

Daarnaast wil ik speciaal mijn dank betuigen aan Stichting Maashorst, en de kartrekkers van destijds met wie we (Jutz) enkele jaren samen hebben mogen optrekken in het proces van implementeren van de PDCA-cyclus rondom het leefklimaat. Met naam wil ik graag noemen Linda Heutink en Lara Kluijtmans; ik heb veel van jullie en jullie teams geleerd over de participatie van kinderen in hun behandelproces en de kleine dingen die het verschil kunnen maken.

Het promotieonderzoek liep deels parallel aan het Provinciaal onderzoeksprogramma Samen Sterker (2012-2015), waarin 'Jij mag er zijn!' één van de deelprojecten was. Dank aan de Provincie Noord-Brabant (destijds Tanja Mandersloot), en de trouwe collega's van de werkgroep voor het sparren en levendig houden van dit onderzoek in Brabant. En laten we vooral ons geweldige EUSARF-avontuur niet vergeten!

De pedagogisch medewerkers of groepsopvoeders, die zich met hart en ziel dagelijks inzetten voor de kinderen, wil ik bedanken voor de samenwerking en hun openheid. Als onderzoeker zit je (soms te) veel in je hoofd, en jullie zetten mij regelmatig weer met beide benen op de grond. Ik heb genoten van jullie enthousiasme en creativiteit tijdens de leerbijeenkomsten en andere ontmoetingen gedurende "de reis". Met een aantal van jullie heb ik intensiever mogen samenwerken, en dan heb ik het over de kartrekkers door de jaren heen onder wie Mariska Mecking, Bregje Beekers, Kristel Zijlmans, Renee Bisschop, en Lorenzo ten Berge. Laten we samen gericht blijven op de lichtpuntjes! En over lichtpuntjes gesproken, beste Johan van Trijp, ontzettend bedankt voor jouw prachtige tekeningen!

Veel dank aan alle stagiaires die vragenlijsten bij de kinderen hebben afgenomen. Ik ben er trots op dat jullie dit vooral voor de kinderen en de teams hebben gedaan, en zeker niet alleen voor het onderzoek. Daarnaast heb ik op deze reis mogen samenwerken met stagiaires in het kader van hun afstudeeronderzoek: Jolanda, Zinzi, Cindy, bedankt voor jullie scherpe vragen, analyses, en bijdrage aan dit onderzoek!

En dan waren er nog vele andere collega's bij wie ik altijd terecht kon voor een portie inspiratie. Ik noem specifiek de collega's van het Lectoraat Residentiële Jeugdzorg van de Hogeschool Leiden onder leiding van Peer van der Helm; fantastisch dat jullie zo'n belangrijke kennisbron en spil vormen als het gaat om leefklimaatonderzoek in Nederland. Onder andere bij Jesse, Evelyn en Anna kon ik altijd terecht voor goede raad en advies. Dank jullie wel (en Jesse, ook voor het feit dat jij coauteur wilde zijn bij een van de artikelen in mijn proefschrift!). Ook wil ik graag Delphine Levrouw en haar collega's van Vereniging Ons Tehuis in Ieper bedanken, die in de afgelopen jaren met verve het leefklimaat in residentiële voorzieningen in België opnieuw in the picture hebben geplaatst; ik ben trots op onze samenwerking. Mijn collega's en ik hebben veel geleerd van jullie creatieve en speelse manieren om ervoor te zorgen dat "het gewone" in de leefgroepen weer de aandacht krijgt die het verdient.

Lieve (ex-)collega's van de afdeling K&I onder leiding van Mariëtte van Brandenburg, jullie hebben de promotiereis met belangstelling gevolgd en met mij meegeleefd. Dank voor alle steun, bemoedigende woorden, en begrip wanneer ik even wat meer gestrest was. Jullie zijn een belangrijke factor geweest in mijn eigen beleving van een veilig leef- en werkklimaat; ik mocht en mag er zijn. Dagmar Kallen en Mariëtte Blik, mijn directe maatjes op het gebied van onderzoek en ontwikkeling in de afgelopen jaren, ik ben blij dat jullie ook tijdens de verdediging weer dicht bij me staan, als paranimfen en vriendinnen. Daarnaast heb jij, Dagmar, ook een belangrijke rol gespeeld in (de voortzetting van) het leefklimaatonderzoek bij Juzt; ik weet niet hoe ik het zonder jou had moeten doen!

Ik wil ook mijn andere lieve vrienden en vriendinnen, en lieve familie bedanken voor hun steun en duwtjes in de rug, zowel bij wind mee als bij wind tegen, rondom het onderzoek en op privégebied. Er zijn wel wat chai lattes doorheen gegaan, hè Ilona! Ivo, dank voor jouw belangrijke support en nieuwsgierige vragen in de intensieve laatste fase van de reis; een andere invalshoek kan heel verfrissend zijn! Broers en schoonzussen, zou het Dr. Eef feestje er dan toch nog van komen? Van alle kleine feestjes omringd door jullie en de kindjes heb ik in elk geval erg genoten, dat was "een soort van bijkomen" tussen het denkwerk door. Papa en mama, hoe lang de reis ook werd, jullie hadden belangstelling voor *alle* kleine stapjes; en daar wil ik bij deze toch wel even bij stilstaan! Bedankt dat ik altijd weer bij jullie terecht kon (ook voor een heerlijke maaltijd) in de drukte van de afgelopen jaren; en voor de geruststelling dat ik er wel zou komen.

Ik wil dit dankwoord afsluiten door terug te komen bij de kinderen om wie de hele reis, het onderzoek, ook begonnen is. Ik ben hen dankbaar voor het invullen van de vragenlijsten, en hun ouders omdat ze hier ook toestemming voor hebben gegeven. Als

volwassenen kunnen we nog zo veel leren van de antwoorden die kinderen geven, als we maar goede vragen blijven stellen. Ik hoop, in samenwerking met mensen vanuit alle benodigde invalshoeken, een bijdrage te kunnen blijven leveren aan het *group work*, en ook de jeugdhulp in het algemeen, *in progress*. Daarbij denk ik aan een uitspraak die al jaren in mijn woning hangt, en voor mij een nieuwe betekenis heeft gekregen in het licht van de afgelegde en nog verder te vervolgen reis:

“The best way to predict the future is to create it” (Peter Drucker, 1909-2005).

CURRICULUM VITAE

Eefje Strijbosch was born in Maastricht on May 27th, 1980. From September 1998 until July 2003 she studied Organizational Psychology at Tilburg University. After obtaining her master's degree, in 2004 and 2005, she attended extra courses at several universities, and did an internship in the field of Child and Youth Psychology. In 2006 and 2007 she worked as a researcher for a national supervisory organ concerning special education (LCTI) in The Hague, and performed diagnostic work at a psychologists practice. In November 2007 she started to work at the Quality & Innovation department of Tender, which became 'Juzt' after a merger in 2012. Eefje was involved in the implementation of client directed performance measures, and in several research projects. This concerned practice based research with regard to, for example: trauma and attachment, working and living group climate and alliance, outcome monitoring in secure residential care, self-organizing teams, informal mentoring, and shared decision making. In 2013, Eefje started her doctoral study with guidance from the University of Amsterdam and Leiden Professional University.

Eefje Strijbosch is in Maastricht geboren op 27 mei 1980. Van september 1998 tot juli 2003 studeerde zij Arbeids- en Organisationspsychologie aan de Universiteit van Tilburg. Na haar afstuderen heeft zij in 2004 en 2005 extra cursussen aan verschillende universiteiten gevolgd en stage gelopen in het vakgebied van de Kinder- en Jeugdpsychologie. In 2006 en 2007 werkte zij als onderzoeker voor de Landelijke Commissie Toezicht Indicatiestelling (LCTI) in Den Haag, en als psycholoog (psychodiagnostiek) in een eerstelijns praktijk. Eefje is in november 2007 gestart bij de afdeling Kwaliteit & Innovatie van Tender, inmiddels genaamd Juzt (na een fusie in 2012). Zij is betrokken geweest bij de implementatie van prestatie-indicatoren, en bij verschillende praktijkgerichte onderzoeksprojecten. Dit betreft onder andere de volgende thema's: trauma en hechting, werk- en leefklimaat, alliantie, monitoring van uitkomsten van de JeugdzorgPlus, zelf-organiserende teams, informeel mentorschap, en 'samen beslissen' (shared decision making). In 2013 is Eefje gestart met haar promotieonderzoek met begeleiding vanuit de Universiteit van Amsterdam en de Hogeschool Leiden.

PUBLICATIES | LIST OF PUBLICATIONS¹

Strijbosch, E.L.L., Van der Helm, G.H.P., Van Brandenburg, M.E.T., Mecking, M., Wissink, I.B., & Stams, G.J.J.M. (2014). Children in residential care: Development and validation of a group climate instrument. *Research on Social Work Practice*, 24, 462-469. doi:10.1177/1049731513510045

Strijbosch, E.L.L., De Greef, M., Van Brandenburg, M.E.T., Pijnenburg, H.M. (2014). Pedagogisch klimaat: Meer dan sfeerbepalend [Residential group climate: More than just the atmosphere]. *Jeugd & Co*, 8 (2), 20-21.

Roest, J.J., Van der Helm, G.H.P., **Strijbosch, E.L.L.**, Van Brandenburg, M.E.T., & Stams, G.J.J.M. (2014). Measuring therapeutic alliance with children in residential treatment and therapeutic day care: A validation study of the Children's Alliance Questionnaire. *Research on Social Work Practice*, 26(2), 212-218.

Strijbosch, E.L.L., Huijs, J.A.M., Stams, G.J.J.M., Wissink, I.B., Van der Helm, G.H.P., De Swart, J.J.W., & Van der Veen, Z. (2015). The outcome of institutional youth care compared to non-institutional youth care for children of primary school age and early adolescence: A multi-level meta-analysis. *Children and Youth Services Review*, 58, 208-218. doi:10.1016/j.childyouth.2015.09.018

Van Domburgh, L., Nijhof, K.S., **Strijbosch, E.L.L.**, Labun, A., Vermaes, I.P.R. & Delsing, M.J.M.H. (2016). Hoe bruikbaar zijn Routine Outcome Monitoring (ROM)-data van de landelijke JeugdzorgPlus Monitor? [How useful are Routine Outcome Monitoring (ROM)-data for the National Longitudinal Secure Youth Care Monitor?]. *Tijdschrift voor Orthopedagogiek*, 55, 63-75.

Strijbosch, E.L.L., Van Dam, C., & Bastiaensen, P.A.C.M. (2016). Eerste stappen naar een steviger bestaan na chronische traumatisering. [First steps towards a more solid base after chronic traumatization]. *Orthopedagogiek Onderzoek en Praktijk*, 55, 147-159.

Strijbosch, E.L.L., Van der Helm, G.H.P., Stams, G.J.J.M., & Wissink, I.B. (2017). Young children (4-8 years) in group care: Development and validation of a group climate instrument. *Child Indicators Research* 9/27/2017. doi:10/1007/s12187-017-9496-1

1 In volgorde van verschijnen / in order of appearance

- Nijhof, K.S., Van Domburgh, L., **Strijbosch, E.L.L.**, Labun, A., Delsing, M., Scholte, R.H., & Vermaes, I.P.R. (2017). Who wants to participate in Routine Outcome Monitoring? Differences between youth in secured residential care who consent or refuse the use of their clinical data for research and policy making. *Residential Treatment for Children & Youth*, 34(3-4), 244-265. doi:10.1080/0886571X.2017.1346496
- Strijbosch, E.L.L.**, Van der Helm, G.H.P., Roest, J.J., Wissink, I.B., & Stams, G.J.J.M. (2018). The relation between children's perceived group climate and therapeutic alliance with their mentor in residential care: A prospective study. *Residential Treatment for Children and Youth*, 35(4).
- Strijbosch, E.L.L.**, Wissink, I.B., Van der Helm, G.H.P., & Stams, G.J.J.M. (2018). Building a positive group climate together: How monitoring instruments are part of an improvement process in residential care for children. *Article in revision*
- Levrouw, D., Roose, R., Van der Helm, G.H.P., **Strijbosch, E.L.L.**, & Vandervelde, S. (2018). Developing a positive living group climate in residential youth care: A single case study. *Child and Family Social Work*, April 2018, doi:10.1111/cfs.12467
- Mathijssen, J., Van Vugt, J., & **Strijbosch, E.** (2018). Samen beslissen met ouders en kinderen. [Shared decision making with parents and children]. *Jeugd & Co*, 12(3), 32-33.

There is an ongoing debate about the appropriateness of residential care, especially when it concerns (young) children. However, it is still an important part of the care system, as thousands of children are being placed in institutions every year. In the contemporary search for what constitutes qualitatively good residential youth care, renewed attention has grown for the basic circumstances in which the general upbringing of children takes place, apart from specific treatment interventions. There is growing empirical evidence showing that a child-perceived therapeutic group climate contributes to positive outcomes. However, group climate research has mostly focused on the adolescent age group so far, and much less on younger children.

The main aim of this dissertation is to contribute to the scientific and practice based knowledge on ways to build a positive group climate in residential care for 4-15 year old children. A meta-analytic study statistically integrates the current state of knowledge on outcomes of institutional care for children. This is followed by two studies describing the development and validation of instruments (for age groups 8-15 and 4-8) to monitor child-perceived group climate. Next, associations are examined between children's ratings of group climate and therapeutic alliance with their primary group worker. The final study investigates how monitoring instruments can be part of an improvement process in residential care facilities. Overall, this dissertation adds to the existing knowledge on the effectiveness of residential care for children, it provides practical tools and insights valuing children's own perceptions of group climate, and it may contribute to a youth care system in which every child who (temporarily) cannot live safely in the home situation receives the best possible care.

